

Avi Berman, PHD

Relational and Group Analytic contribution to tolerance and its limits.

On an interpersonal, intersubjective, societal level, we are in the midst of social and personal insecurity, polarization, denigration of the different and violent nationalism and racism. The concept of tolerance, which was once one of the pillars of the humanistic worldview, is now undergoing a significant crisis. Out of this crisis, the wish for mutual tolerance also meets its limits.

Tolerance might be taken too far and might result in unconscious over-adaptation to a painful situation. As opposed to the ideal of tolerating the intolerable, it presents a risk of identification with aggressors. People who were subjects of offensive intolerance may recover by restoring disillusioned tolerance that stems from an other's witnessing and recognition of their unbearable experience.

In the terms of the relational approach, psychotherapy is the space where the patient receives the therapist's witnessing, who acknowledges his suffering and believes her/him. The therapist, observing his inner world, may meet the transference out of which he/she responds to the personal meanings of the patient's tolerance, whether out of over-tolerance or out of recognition his/hers own intolerable experience.

Group therapy brings together different people along with their interpersonal tensions, including social classes', gender's or life attitudes' tensions - all of them might challenge the participants' experience of tolerance. The authenticity of the group encounter brings these tensions to the surface while group empathy gives them containment. In group therapy, the participants' unbearable experiences are expressed in the here and now. In places where the encounter becomes offensive, the challenge of maintaining the limits of tolerance in the room is directed towards the conductor.

The lecture will review these professional considerations in both individual and group therapy.

Avi Berman, PHD

Σχισιακή και Ομαδική Αναλυτική συμβολή στην ανοχή και τα όριά της.

Σε ένα διαπροσωπικό, διυποκειμενικό, κοινωνικό επίπεδο, βρισκόμαστε εν μέσω κοινωνικής και προσωπικής ανασφάλειας, πόλωσης, απαξίωσης του διαφορετικού και βίαιου εθνικισμού και ρατσισμού. Η έννοια της ανοχής, που κάποτε υπήρξε ένας από τους πυλώνες της ανθρωπιστικής κοσμοθεωρίας, τώρα περνά μια σημαντική κρίση. Εκτός από αυτήν την κρίση, η επιθυμία για αμοιβαία ανοχή φτάνει επίσης στα όριά της.

Η ανοχή στην υπερβολή της μπορεί να οδηγήσει σε ασυνείδητη υπερ-προσαρμογή σε μια επώδυνη κατάσταση. Σε αντίθεση με το ιδανικό της ανοχής του αφόρητου, παρουσιάζει τον κίνδυνο ταύτισης με τους επιτιθέμενους. Τα άτομα που υπήρξαν υποκείμενα προσβλητικής μισαλλοδοξίας μπορεί να ανακάμψουν αποκαθιστώντας την απογοητευτική ανοχή που πηγάζει από την ύπαρξη μαρτύρων και την αναγνώριση της αβάσταχτης εμπειρίας τους.

Με τους όρους της σχισιακής προσέγγισης, η ψυχοθεραπεία είναι ο χώρος όπου ο ασθενής δέχεται τη μαρτυρία του θεραπευτή, ο οποίος αναγνωρίζει τον πόνο του και τον/την πιστεύει. Ο θεραπευτής, παρατηρώντας τον εσωτερικό του κόσμο, μπορεί να συναντήσει τη μεταβίβαση από την οποία ανταποκρίνεται στα προσωπικά νοήματα της ανοχής του ασθενούς, είτε από υπερβολική ανοχή είτε από αναγνώριση της δικής του αβάσταχτης εμπειρίας.

Η ομαδική θεραπεία φέρνει κοντά διαφορετικούς ανθρώπους μαζί με τις διαπροσωπικές τους εντάσεις, συμπεριλαμβανομένων των εντάσεων των κοινωνικών τάξεων, του φύλου ή των στάσεων ζωής - όλα αυτά μπορεί να αμφισβητήσουν την εμπειρία ανοχής των συμμετεχόντων. Η αυθεντικότητα της ομαδικής συνάντησης φέρνει αυτές τις εντάσεις στην επιφάνεια, ενώ η ομαδική ενσυναίσθηση τις εμπεριέχει. Στην ομαδική θεραπεία, οι αβάσταχτες εμπειρίες των συμμετεχόντων εκφράζονται στο εδώ και τώρα. Σε μέρη όπου η συνάντηση έχει χροιά προσβλητική, η πρόκληση της διατήρησης των ορίων ανοχής στο δωμάτιο στρέφεται προς τον συντονιστή.

Η διάλεξη θα εξετάσει αυτές τις επαγγελματικές εκτιμήσεις τόσο στην ατομική όσο και στην ομαδική θεραπεία.